

Αρματωμένος την Αρματωσιά του Θεού. Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλύτης (Φ.Κόντογλου)

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

εικόνα του Αγίου Δημητρίου του Μυροβλύτη είναι δια χειρός
Φώτη Κόντογλου το 1948

η οποία βρίσκεται στον Ιερό ναό Αγίου Ανδρέα Κάτω Πατησίων.

Από το βιβλίο «Ασάλευτο Θεμέλιο» Ακρίτας 1996. Ο Φώτης Κόντογλου αγαπητοί αναγνώστες, συνέβαλε με το έργο του στην διατήρηση της Ελληνορθόδοξης Παράδοσής μας. Τα 16 μικρά κείμενα στο Ασάλευτο Θεμέλιο άλλοτε διηγήματα και άλλοτε συνεπτυγμένα, δυσεύρετα σήμερα, αναδημοσιεύονται με σκοπό να αφυπνίσουν.

Αρματωμένος την Αρματωσιά του Θεού. Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλύτης
Του Αειμνήστου Φωτίου Κόντογλου Μεθαύριο είναι η γιορτή του αγίου Δημητρίου, μεγάλη γιορτή για όλη την Ελλάδα, πλην ιδιαίτερα για τη Θεσσαλονίκη, που είναι κ

η πατρίδα του. Εκεί θα γίνει φέτος μεγαλύτερη πανήγυρη, επειδή γιορτάζουνε τα εγκαίνια της φημισμένης εκκλησιάς του, που κήκε στα 1917 και τώρα είναι πάλι ξανακαινουργευμένη από την υπηρεσία του υπουργείου της Παιδείας.

Η πρώτη εκκλησιά ήτανε ένα χτίριο από τα πιο αρχαία της χριστιανοσύνης, χτισμένη εκατό χρόνια ύστερα από τα 303 μ.Χ., που μαρτύρησε ο άγιος Δημήτριος. Αλλά κήκε ύστερα από 300 χρόνια και ξαναχτίσθηκε τον καιρό που βασίλευε ο Λέοντας ο Σοφός.

Αυτά τα ιστορικά και κάθε άλλη πληροφορία για το χτίριο, για τα ψηφιδωτά που στολίζουνε τους τοίχους, για τις τοιχογραφίες, μπορεί κανένας να τα μελετήσει καταλεπτώς σ ένα χρήσιμο βιβλίο που έγραψε τελευταία στην απλή γλώσσα ο ξεχωριστός βυζαντινολόγος Ανδρέας Ξυγγόπουλος, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης.

Ο άγιος Δημήτριος μαζί με τον άγιο Γεώργιο, είναι τα δύο παλληκάρια της χριστιανοσύνης. Αυτοί είναι κάτω στη γη, κ οί δυό αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ είναι απάνω στον ουρανό. Στα αρχαία χρόνια τους ζωγραφίζανε δίχως άρματα, πλην στα κατοπινά τα χρόνια τους παριστάνουνε αρματωμένους με σπαθιά και με κοντάρια και ντυμένους με σιδεροπουκάμισα. Στον έναν ώμο έχουνε κρεμασμένη την περικεφαλαία και στον άλλον το σκουτάρι, στη μέση είναι ζωσμένοι τα λουριά που βαστάνε το θηκάρι του σπαθιού και το ταρκάσι πόχει μέσα τις σαγίτες και το δοξάρι.

Τα τελευταία χρόνια, ύστερα από το πάρσιμο της Πόλης, οι δυο αυτοί άγιοι και πολλές φορές κι άλλοι στρατιωτικοί άγιοι ζωγραφίζονται καβαλλικεμένοι απάνω σε άλογα, σε άσπρο ο άγιος Γεώργης, σε κόκκινο ο άγιος Δημήτρης. Κι ό μεν ένας κονταρίζει ένα θεριό κι ο άλλος έναν πολεμιστή, τον Λυαίο.

Αυτά τα άρματα που φοράνε ετούτοι οι άγιοι, παριστάνουνε όπλα πνευματικά, σαν και κείνα που λέγει ο απόστολος Παύλος:

«Ντυθήτε την αρματωσιά του Θεού για να μπορέσετε να αντισταθήτε στα στρατηγήματα του διαβόλου. Γιατί το πάλεμα το δικό μας δεν είναι καταπάνω σε αίμα και σε κρέας, αλλά καταπάνω στις αρχές, στις εξουσίες, καταπάνω στους κοσμοκράτορες του σκοταδιού σε τούτον τον κόσμο και καταπάνω στα πονηρά πνεύματα στον άλλον κόσμο. Για τούτο ντυθήτε την πανοπλία του Θεού, για να μπορέσετε να βαστάξετε κατά την πονηρή την ημέρα, κι άφοϋ κάνετε όσα είναι πρεπούμενα, να σταθήτε. Το λοιπόν, σταθήτε γερά, έχοντας περιζωσμένη τη μέση σας με αλήθεια, και ντυμένοι με το θώρακα της δικαιοσύνης και με τα πόδια σας σανταλωμένα για να κηρύξετε το Ευαγγέλιο της ειρήνης κι από πάνω από όλα σκεπασθήτε με το σκουτάρι της πίστης, που με δαύτο θα μπορέσετε να σβήσετε όλες τις πυρωμένες σαγίτες του πονηρού. Και φορέσετε την περικεφαλαία της σωτηρίας και το σπαθί του πνεύματος, που είναι ο λόγος του Θεού».

Αυτός ο ηρωικός και καρτερικός χαρακτήρας, που έχουνε οι πολεμιστές οπού μαρτυρήσανε για τον Χριστό σαν άκακα αρνιά, ανάγεται στα πνευματικά.

Ο άγιος Δημήτριος περισκεπάζει όλη την οικουμένη, όπως λέγει το τροπάρι του, αλλά ιδιαίτερα προστατεύει τη Θεσσαλονίκη, που τη γλύτωσε πολλές φορές και στέκεται κι ανθίζει ως τα σήμερα, καινούριος μέγας Αλέξαντρος, που η δύναμή

του κ η αντρεία του δεν χαθήκανε με το θάνατό του, όπως έγινε στον Αλέξαντρο, αλλά ζει και φανερώνεται στον αιώνα, σ' όσους τον παρακαλάνε με θερμή καρδιά. Η πατρίδα του βρίσκεται ολοένα σε κίνδυνο και σε σκληρές περιστάσεις κι ολοένα τον κράζει να τη βοηθήσει και να τη γλυτώσει. Και φέτος, ύστερα από τόσες γενεές που προστρέξανε με δάκρυα στην προστασία του, πάλι θα δράμουνε οι βασανισμένοι χριστιανοί στην εκκλησία του και θα κλάψουνε και θα ψάλλουνε πάλι το τροπάρι που λέγει: «Φρούρησον, πανεύφημε, την σε μεγαλύνουσαν πόλιν από των εναντίον προσβολών, παρρησίαν ως έχων προς Χριστόν τον σε δοξάσαντα».

Ο άγιος Δημήτριος, ο μεγαλομάρτυς και μυροβλύτης, γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη στα 260 μ.Χ. Οι γονιοί του ήτανε επίσημοι άνθρωποι κι ὁ Δημήτριος κοντά στη φθαρτή δόξα που είχε από το γένος του, ήτανε στολισμένος και με χαρίσματα άφθαρτα, με φρονιμάδα, με γλυκύτητα, με ταπείνωση, με δικαιοσύνη και με κάθε ψυχική ευγένεια. Όλα τούτα ήτανε σαν ακριβά πετράδια που λάμπανε απάνω στην κορόνα που φορούσε, κι αυτή η κορόνα ήτανε η πίστη στον Χριστό.

Εκείνον τον καιρό βασίλευε στη Ρώμη ο Διοκλητιανός κι είχε διορισμένον καίσαρα, στα μέρη της Μακεδονίας και στα ανατολικά, ένα σκληρόκαρδο και αιμοβόρον στρατηγό που τον λέγανε Μαξιμιανό, θηρίο ανθρωπόμορφο, όπως ήτανε ὅλοι αυτοί οι πολεμάρχοι, που βαστούσανε κείνον τον καιρό με το σπαθί τον κόσμο, ο Διοκλητιανός, ο Μαξέντιος, ο Μαξιμίνος, ο Γαλέριος, ο Λικίνιος, πετροκέφαλοι, αγριοπρόσωποι, δυνατοσάγωνοι, πικρόστομοι, με λαιμά κοντά και χοντρά σαν βαρέλια, αλύπητοι, φοβεροί. Αυτός διώρισε τον Δημήτριο άρχοντα της Θεσσαλονίκης κι ὅταν γύρισε από κάποιον πόλεμο, μάζεψε τους αξιωματικούς στη Θεσσαλονίκη για να κάνουνε θυσία στα είδωλα. Τότε ο Δημήτριος είπε πως είναι χριστιανός και πως δεν παραδέχεται για θεούς τις πελεκημένες πέτρες.

Ο Μαξιμιανός φρύαξε και πρόσταξε να τον δέσουνε και να τον φυλακώσουνε σ' ένα λουτρό. Όσον καιρό ήτανε φυλακισμένος, ο κόσμος πρόστρεχε με θρήνο κι άκουγε τον Δημήτριο που δίδασκε το λαό για την πίστη του Χριστού.

Ένα παλληκαρόπουλο, ο Νέστορας, πήγαινε κι αυτός κάθε μέρα κι άκουγε τη διδασκαλία του. Εκείνες τις ημέρες, παλεύανε πολλοί αντρειωμένοι μέσα στο στάδιο κι ο Μαξιμιανός χαιρότανε γι' αυτά τα θεάματα· μάλιστα είχε σε μεγάλη τιμή έναν μπεχλιβάνη που τον λέγανε Λυαίο, άνθρωπο θηριόψυχο και χεροδύναμο, ειδωλολάτρη και βλάστημο, φερμένον από κάποιο βάρβαρο έθνος.

Βλέποντας ο Νέστορας πως τους είχε ρίξει κάτω ὅλους αυτός ο Λυαίος, και πως καυχιότανε πως είχε τη δύναμη του Άρη και πως κανένας ντόπιος δεν αποκοτούσε να παλέψει μαζί του, πήγε στη φυλακή και παρακάλεσε τον άγιο Δημήτριο να τον βλογήσει για να ντροπιάσει τον Λυαίο και τον Μαξιμιανό και τη θρησκεία τους.

Κι ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔκανε την προσευχή του και τον σταύρωσε και παρευθύς ἔδραμε ο Νέστορας στο στάδιο και πάλεψε με κείνον τον ἄγριο το γίγαντα και τον ἔριξε χάμω και τον ἔσφαξε. Τότε ο Μαξιμιανός ἐγίνε θηρίο ἀπό το θυμό του και μαθαίνοντας πως ο Νέστορας ἦτανε χριστιανός και πως τον εἶχε βλογήσει ο Δημήτριος, πρόσταξε να τους σκοτώσουνε.

Σαν πήγανε στη φυλακή οι στρατιῶτες, τρυπήσανε τον Δημήτριο με τα κοντάρια και ἔτσι πήρε τ' ἀμάραντο στέφανο, στις 26 Οκτωβρίου 296· μάλιστα εἶναι γραμμένο πως σαν εἶδε τους στρατιῶτες να ρίχνουνε τα κοντάρια καταπάνω του, σήκωσε ψηλά το χέρι του και τον πήρανε οι κονταριές στο πλευρό, για να ἀξιωθεῖ το τρύπημα της λόγχης που δέχτηκε ο Χριστός στην πλευρά του κ' ἐβγαλε αἷμα και νερό η λαβωματιά του.

Τον Νέστορα τον ἀποκεφαλίσανε την ἄλλη μέρα ἔξω ἀπό το κάστρο. Οι χριστιανοὶ σηκώσανε τα ἅγια λείψανα και τα θάψανε ἀντάμα, κι ἀπό τον τάφο ἐβγαίνει ἅγιο μύρο που γιάτρευε τις ἀρρώστιες, για τούτο τον λένε και μυροβλύτη. Ἀπάνω στον τάφο χτίσθηκε ἐκκλησιά, τον καιρό που βασίλεψε ο μέγας Κωνσταντῖνος.

Στα κατοπινὰ χρόνια χτίσθηκε η μεγάλη ἐκκλησιά η τωρινή και στα 1143 ο βασιλέας Μανουήλ ο Κομνηνός ἔστειλε και πήρε στην Κωνσταντινούπολη την εἰκόνα του ἁγίου και την ἔβαλε στο μοναστήρι του Παντοκράτορος που ἦτανε χτισμένη η ἐκκλησία του ἀπό τους Κομνηνοὺς και που τη λένε σήμερα Ζεῖρέκ και την εἶχανε κάνει παλαιότερα τεκέ οι ντερβίσηδες.

Στα εἰκονίσματά του εἶναι ζωγραφισμένος ἀπάνω σε κόκκινο ἀντρειωμένο ἄλογο, που κοιτάζει σαν ἄνθρωπος, ομορφοσελωμένο, στολισμένο με χάμουρα και με γκέμια χρυσά, με τα μπροστινὰ ποδάρια σηκωμένα στον ἀγέρα, με την ουρά ἀνακαμαριασμένη, ἀλαφιασμένο ἀπό τον Λυαῖο που κείτεται ματοχωμένος χάμω, τρυπημένος ἀπό το κοντάρι του ἁγίου Δημητρίου. Στα καπούλια του, πίσω ἀπό τον Ἅγιο, εἶναι καβαλλικεμένος σε μικρό σχῆμα ἕνας καλόγερος. Εἶναι ο ἐπίσκοπος Γαβριήλ, δεσπότης του Δαμαλά, που τον πιάσανε σκλάβο οι κουρσάροι μπαρμπερίνοι στα 1603 και τον πουλήσανε στο Ἀλγέρι, στον μπέη, που τον ἐπῆρε στο σεράγι του.

Κάθισε κάμποσα χρόνια σκλάβος και παρακαλοῦσε μέρα νύχτα με δάκρυα να τον λευτερώσει ο ἅγιος Δημήτριος. Ὅπου, μια μέρα σαν ἀύριο, παραμονή τ' ἁγίου Δημητρίου, τον εἶδε στον ὕπνο του πως πήγε με τ' ἄλογο και τον ἔβαλε καβάλα και φύγανε ἀπό την Ἀραπιά. Και σαν ξύπνησε το πρωί, βρέθηκε λεύτερος στη Θεσσαλονίκη και δόξασε το Θεό και τον ἅγιο Δημήτριο και μῆκε σ' ἕνα καράβι και πήγε στον Πόρο κι ἀπό τότε στα εἰκονίσματά του ζωγραφίζανε και το δεσπότη.

Λοιπὸν ἀύριο το βράδυ θα προστρέξουνε πάλι οι Θεσσαλονικιώτες κ' οι ἄλλοι

χριστιανοί στη μεγάλη πανήγυρη και θα παρακαλέσουν με συντριβή τον ένθερμο προστάτη τους να τους δώσει βοήθεια σε τούτες τις δεινές περιστάσεις. Και θα μαζευτούνε ο λαός ο ορθόδοξος κ οι άρχοντες κ οι δεσποτάδες και παπάδες και καλόγεροι και θα ψάλουνε στο μεγάλο εσπερινό τα κατανυχτικώτατα τροπάρια, με το μουσικό μέλος της Ορθοδοξίας· γιατί η Θεσσαλονίκη είναι η κιβωτός που σώθηκε η ορθόδοξη λατρεία από τον κατακλυσμό της φραγκολεβαντινιάς που πάγει να μας πνίξει με τους ανούσιους νεωτερισμούς της.

Εκεί θα συναχτούνε οι καλοί οι ψαλτάδες που ψέλνουνε ακόμα με κείνη τη σοβαρή ψαλμωδία που κρατά από τότε που θεμελιώθηκε η σεβάσμια τούτη εκκλησία, πούναι το καύχημα κ ή παρηγοριά της Ανατολής, ύστερα από την Αγιά Σοφιά της Κωνσταντινούπολης.

Και μεθαύριο στη λειτουργία, θα ψάλουνε στους Αίνους τα εξαίσια προσόμοια που είναι γεμάτα πόνο και ελπίδα και αγιασμένον ενθουσιασμό. Τάχει συνθέσει ένας από τους γλυκύτερους ποιητές της εκκλησίας μας, ο άγιος Θεοφάνης ο Γραπτός, ψυχή πονεμένη και καρτερική. Και θα σας εξηγήσω με λίγα λόγια πως βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη και μελώδησε αυτά τα συγκινητικά τροπάρια.

Αυτός ο άγιος μαζί με τον αδελφό του τον Θεόδωρο λέγονται «Θεόδωρος και Θεοφάνης οι Γραπτοί». Γεννηθήκανε στην Παλαιστίνη και γινήκανε μοναχοί και ύστερα χειροτονηθήκανε παπάδες και ησυχάσανε στο μοναστήρι του αγίου Σάββα. Ήτανε κι οί δυό σπουδασμένοι στο έπακρο και γνωρίζανε κατά βάθος την ελληνική και την αραβική γλώσσα.

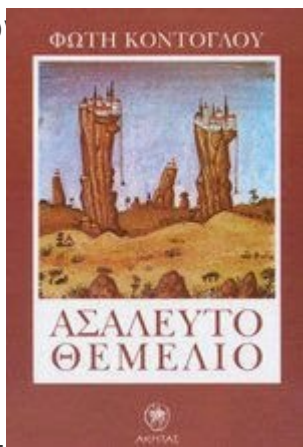
Φαίνεται πως οι αληθινοί χριστιανοί πρέπει παντοτινά να βασανίζονται, γιατί, σαν περάσανε οι διωγμοί από τους ειδωλολάτρες, αρχίσανε άλλοι διωγμοί από τους αιρετικούς χριστιανούς. Κι όσοι βασανισθήκανε από τους ειδωλολάτρες γινήκανε μάρτυρες, κι όσοι βασανισθήκανε από τους χριστιανούς αιρετικούς γινήκανε ομολογητές.

Τέτοιοι ομολογητές είναι και γράφονται και τα δυό τούτα αγιασμένα αδέλφια, ο Θεόδωρος κι ο Θεοφάνης. Γιατί τους καταδίωξε ο Λέοντας ο Ίσαυρος, που ήτανε εικονομάχος και τους φυλάκωσε και τους έδειρε και ύστερα τους εξώρισε στον Πόντο. Κι ο μεν Θεόδωρος τελείωσε τον αγώνα στη δεύτερη εξορία που τους έστειλε ο Θεόφιλος, ο τρίτος εικονομάχος αυτοκράτορας ύστερα από τον Λέοντα, και πέθανε σ ένα ερημονήσι που το λέγανε Αρουσία, μέσα σε μεγάλα δεινά και σε στερήσεις.

Ο δε Θεοφάνης εξωρίσθηκε στη Θεσσαλονίκη κ έκεϊ, σκλάβος και τυραννισμένος, σύνθεσε με κλαυθμό ψυχής αυτά τα τροπάρια, που με δαύτα ικετεύει τον άγιο Δημήτριο να γλυτώσει τη χριστιανοσύνη από τους ασεβείς και τυραννικούς ανθρώπους, και τη Θεσσαλονίκη από τους βαρβάρους που τη ζώνανε. Και λέγονται Γραπτοί, επειδή ο Θεόφιλος πρόσταξε και τυπώσανε με πυρωμένο σίδερο απάνω στα μέτωπά τους ένα αδιάντροπο ποίημα που έκανε κάποιος αυλοκόλακας.

Ο άγιος Θεοφάνης, άμα πέθανε ο αυτοκράτορας Θεόφιλος, ψηφίσθηκε επίσκοπος Νικαίας και εκοιμήθη, γέροντας γεμάτος από πνευματική ευωδία, στα 850 μ.Χ. Ο Νικηφόρος Κάλλιστος τον λέγει ηδύφωνον μουσικόν αυλόν κι ο Σουΐδας ποιητήν. Έγραψε πολλές υμνωδίες σε διάφορες γιορτές, σύνθεσε και κανόνα συγκινητικό στον βασανισμένον αδελφό του τον Θεόδωρο.

Από τα τροπάρια των Αίνων που είπαμε, το πρώτο έχει περισσότερον πόνο και πάθος και σ' αὐτὸ συνεταίριαξε ὁ ποιητὴς τεχνικὰ τὴ θλίψη τοῦ γιὰ τὸ διωγμὸ τῆς ὀρθοδοξίας με τὸ ὑμνολόγημα τοῦ ἁγίου καὶ με τὴν καρτερικὴ ἐλπίδα γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς θεοσκεπάστης Θεσσαλονίκης, ποὺ καὶ κείνον τὸν καιρὸ βρισκότανε σὲ ἀγωγὴν. Τὸ τροπάριον ταιριάζουνε πάντα στὶς δεινὲς δοκιμασίαι ποὺ πέρασε ἡ Θεσσαλονίκη ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἵσαμε

σήμερα.

Παρακάτω βάζω αὐτὸ τὸ τροπάρι καὶ τὸ μεταγυρίζω στὴν ἀπλὴ γλῶσσα, πλην χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ σιμώσω στὸ πρωτόγραφο:

«Δεύρο, μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς ἡμᾶς, σου δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως καὶ ρύσαι κεκακωμένους τυραννικαῖς ἀπειλαῖς καὶ δεινὴ μανία τῆς αἰρέσεως· ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου διαρκῶς διαμεῖβοντες καὶ πλανώμενοι ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν, πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν· παύσον τὴν ζάλην καὶ σβέσον τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

«Ἐλα, μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, σὲ μας, ποὺ ἔχουμε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συμπονετικιά σου τὴν ἐπίσκεψιν καὶ γλύτωσέ μας ἀπὸ τὶς τυραννικὲς φοβέρες καὶ ἀπὸ τὴ δεινὴ μανία τῆς αἰρέσεως· ποὺ μας κατατρέχει σα νάμαστε σκλάβοι καὶ περπατοῦμε γυμνοὶ δώθε καὶ κείθε καὶ ἀλλάζουμε ολοένα τόπο με τόπο καὶ πλανιόμαστε σαν τ' ἀγρίμια στὰ βουνά καὶ στὰ σπήλαια. Λυπήσου μας, πανεύφημε, καὶ δώσε μας ἀνάπαυσιν, πάψε τὴ ζάλην καὶ σβήσε τὴν ἀγανάκτησιν ποὺ σηκώθηκε καταπάνω μας, παρακαλώντας τὸ Θεό, ποὺ δίνει στὸν κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

Ο Αγιογράφος, λογοτέχνης, ζωγράφος
Φώτης Κόντογλου, γεννήθηκε στις
Κυδωνίες (Αϊβαλί) της Μικράς Ασίας,
στις 8 Νοεμβρίου 1895 και κοιμήθηκε
στην Αθήνα στις 13 Ιουλίου 1965

39:13 Παρακλητικός Κανών στον Άγιο Δημήτριο τον Μυροβλύτη

2:11 Απολυτίκιο Αγίου Δημητρίου St Demetrios

Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης-Χορός Ψαλτικής Τέχνης, Διεύθυνση: π Θεόδωρος Τσαμπατζίδης. 1ο Βραβείο στο πλαίσιο Διαγωνισμού της Ι. Μητρόπολης Θεσσαλονίκης για τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης.

8:23 Πασαπνοάριο και Αίνοι Αγίου Δημητρίου - Δ.Παϊκόπουλος

31:18 Εσπερινός Αγίου Δημητρίου - Θρασύβουλος Στανίτσας

1:15 Απολυτίκιο Αγίου Δημητρίου

Μέγαν εϋρατο έν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον, ἡ οἰκουμένη, Ἄθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, έν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μικρογραφία

12:24 Παρακολουθήστε αργότερα

Ιερός Ναός Αγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης

Παρουσίαση του Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου της Θεσσαλονίκης

Μικρογραφία

47:27 Παρακολουθήστε αργότερα

ΜΕΓΑΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ 25 10 2012α

και

ΥΠΟΔΟΧΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑ 25 10 2012β.

Μικρογραφία

6:38 Παρακολουθήστε αργότερα

Δοξαστικό Εσπερινού ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δοξαστικό Εσπερινού ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Ψάλλει ο Πρωτοψάλτης του Ναού Άκης Ν. Λιλιόπουλος

Μικρογραφία

14:55 Παρακολουθήστε αργότερα

Η ΚΡΥΠΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

<https://www.youtube.com/watch?v=-1UawEcbzpE>

Επιμέλεια: [Sophia Dreku/Αέναη επ'Ανάσταση](#)

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr